

SÈRIE 1**Exercici 1**

1C – 2A – 3B – 4B – 5C – 6C – 7B – 8D – 9C – 10D

Exercici 2**A/ Anàlisi formal-estructural**

1D - 2B - 3C - 4A - 5C

B/ Anàlisi estilística i de context

Els estudiants haurien de saber ubicar la peça escoltada *Space Oddity* del cantant, actor i instrumentista David Bowie dins el corrent del *Glam Rock* (o *Glitter Rock*, com es coneixia a Estats Units) característic de començaments dels anys 70 del segle XX, en què els músics a més de practicar rock progressiu i simfònic es presentaven davant del públic accentuant el seu paper d'icones visuals andrògines de la cultura popular, amb robes i maquillatges espectaculars i botes de plataforma que desafiaven els rols sexuals habituals de la societat convencional, i que tindrien gran impacte a Gran Bretanya en el *Punk Rock* de finals dels 70.

L'estudiant igualment hauria de ser capaç de contextualitzar aquesta obra en l'escenari de la carrera espacial dels Estats Units que havia de culminar amb l'allunatge de la nau tripulada Apol·lo 11 aquell mateix estiu de 1969, tan sols uns dies després de la publicació del single *Space Oddity*, i també de la influència de films com *2001: a Space Odyssey* (1968) de Stanley Kubrick.

Space Oddity mostra un ric arranjament de sonoritats electroacústiques sintetitzades de gran novetat en l'època i compta amb la tècnica d'enregistrament de les mateixes melodies en pistes sobreposades a l'octava a càrrec del mateix cantant, així com amb un text imaginatiu de ciència-ficció d'inspiració no aliena a la pròpia experiència del cantant amb el consum d'estupefaents que tant havia arrelat en la música pop d'aquells anys, reblerts amb la utopia de l'autorealització dels joves.

Exercici 3

1/ El silenci pur només pot donar-se en un espai buit, és a dir, en unes condicions excepcionals que no es donen en l'entorn de gasos, de partícules en suspensió, de temperatura ambiental i de condicions gravitacionals que fan possible que puguem viure. Els dos tipus de sorolls orgànics percebuts per John Cage dins la cambra anecoica: el so agut del seu sistema nerviós i el so greu de la circulació de la sang a través del seu organisme són més proves que el soroll mai cessa i si no és a fora, continuem percebent-lo en l'interior dels límits del nostre cos.

2/ La tesi fonamental d'Erling Kagge és la defensa del silenci com a forma terapèutica de restituir la salut mental de l'ésser humà en un món com el nostre, poblat de reclams acústics que reclamen constantment la nostra atenció. Donar l'esquena a aquests estímuls intrusius és també una forma d'obrir-nos a noves possibilitats de percepció profunda de la realitat no mediatitzades pel filtre conceptual lingüístic –les concepcions interpretatives implícites en els codis comunicatius– que acostumen a marcar la nostra relació amb el món i amb els altres.

3/ Amb l'obra 4'33" John Cage, segons ens explica el mateix autor, va voler dur el silenci i la percepció del silenci a la mateixa sala de concerts, mantenint el ritual "aureolat" de l'escolta característic de l'aficionat que assisteix a un concert de música clàssica però sostraint-li l'habitual contingut musical i substituint-lo pel silenci, com una invitació feta pel compositor a escoltar el soroll –el soroll d'una audiència cada cop més inquieta davant la immobilitat de l'intèrpret– i el silenci com a fets físics contingents i atzarosos més enllà de l'acostumada voluntat expressiva subjectiva dels compositors.

4/ És important que, independentment de l'objectiu de Kagge, de Cage i del mateix autor de la ressenya –tots ells defensors de les virtuts del silenci, l'estudiant hagi pogut detectar, en els marges del text, el contra-argument en favor del soroll humà i del caràcter amenaçador i fins i tot destructor que pot revestir la percepció obligada del silenci en el cas d'un ésser humà isolat completament dels seus semblants. L'experiència de l'explorador noruec Fridtjof Nansen és prou eloqüent en si mateixa com a prova que pot posar en qüestió la tesi de fons defensada en l'article. El silenci pot ésser restaurador d'un equilibri interior sempre que estigui en les nostres mans la possibilitat de dosificar-lo.

SÈRIE 5Exercici 1

Respostes: 1c – 2a – 3c – 4d – 5b – 6d – 7c – 8d – 9a – 10b

Exercici 2

Apartat A/ 1/B- 2/C- 3/D- 4/B- 5/C

Apartat B/

En aquest apartat convindria que l'estudiant deixés establert la pertinença de la peça a la música de teclat amb l'ambivalència que aquest terme té en la música d'aquella època: conseqüentment es valorarà l'observació que la música malgrat trobar-se originàriament vinculada al clavicèmbal o similars, ha passat al repertori pianístic.

L'estudiant haurà d'haver vist l'adscripció de la peça al barroc tardà amb la síntesi que es fa de la textura polifònica sobre una base d'harmonia tonal perfectament establerta. Igualment es valorarà el fet que s'hagi situat aquesta fuga a quatre veus en un context formal format per la parella característica: preludi-fuga sobre la base d'una mateixa tonalitat i modalitat compartides. De nota, la descripció succinta d'aquesta peça amb la distinció entre subjecte i contra subjecte. No es demana mai, com a norma general, la identificació exacta de la peça ni anomenar el seu autor però, com es tracta d'una de les peces del llistat d'audicions, aquest fet es valorarà pel que fa a la definició del context cultural en què l'obra s'inscriu, i la finalitat didàctica a la qual obeeix.

Exercici 3

seva resposta es desprèn del que en el mateix text s'explica. L'efecte Mozart" és la teoria, desmentida per la ciència, que defensa que aquells infants exposats de forma continuada, tant si és d'una forma crítica o desatenta, a la música de Mozart acaben desenvolupant més capacitats cognitives de tipus general i transversal, que no pas aquells altres infants no sotmesos a l'escolta d'aquella música. L'escolta de la música de Mozart, a causa de les seves característiques específiques, faria els nens més intel·ligents. És indispensable per obtenir qualificació en aquesta resposta que l'estudiant defineixi correctament l'efecte Mozart. I igualment és fonamental que l'estudiant digui que no hi ha arguments neurocientífics que avalin aquesta teoria. Per a obtenir millor nota, caldria fer referència a l'article de *Nature* de 1993 on no solament desmenteix l'efecte Mozart sinó també qualsevol teoria que defensi que l'escolta musical en general pugui desenvolupar la intel·ligència dels infants.

2/ A diferència de la primera, aquesta segona pregunta és més complexa i requereix per a la seva resposta, capacitats integradores de l'estudiant a part de les purament comprensives. L'important és que la resposta esmenti, a diferència del que ocorre amb la percepció de les arts visuals o de la lectura d'una novel·la, **l'activació conjunta de totes les àrees cerebrals en la percepció comprensiva de la música.**